

Herman Verweij over de GR5

De GR5 vormt bij Maastricht een natuurlijke voortzetting van het Pieterpad. Veel wandelaars die het Pieterpad in hun hart hebben gesloten, wagen zich nadien aan de GR5. Eerst een weekje, twee weken en dan zijn ze verkocht. Liefde maakt blind, daarom hoort verdwalen ook bij deze weg. Al durven de grootste lovers te beweren dat het aan de slechte markering ligt.

GR staat voor Grande Randonnée. 'Grote, lange zwerftocht', schrijft de dikke van Dale. Dit langeafstandspad loopt vanaf de Noordzee in ons land door België, Luxemburg en dwars door Frankrijk tot het zuidelijk gelegen Nice. Geen aangeharkt pad. Na een regenbui is het soppen en na lange droogte zand happen. De Ardennen, Vogezen en Jura, je leert ze kennen. Ze nemen je in vertrouwen. Tonen geen gêne, hun intiemste plekje mag je betreden. Af en toe hullen ze zich in nevelen en mag je op de tast verder. Alles uniform gemarkeerd en wettelijk gedeponeerde, met één witte en één rode verfstreep horizontaal boven elkaar aangebracht. Op bomen, paaltjes, stenen. Tegenwoordig op sommige stukken vervangen door hooggeplaatste bordjes, zodat onverlaten niet de aandrang krijgen wandelaars het bos in te sturen.

'Bonne randon', lees ik op een bord langs de route en voel me aangesproken. 'Et n'oubliez pas: Une journée sur les sentiers, huit jours de santé.' Misschien volg ik wel vijftig dagen de GR5. Dat is dan mooi vierhonderd dagen gezondheid! Voorwaar, een prettig vooruitzicht en een puike motivatie om het karwei er goed vanaf te brengen. Anton Korteweg schreef een gedicht over het verschijnsel GR en wat dit met twee mensen doet. Opgescheept met elkaar, en dat wekenlang. Evenals de uitzichten op korenveld en zonnebloem. Het gedicht eindigt met: 'wij krijgen daar niet makkelijk genoeg van / wij zijn allang elkaars grande randonnée.' Ik kan zijn ervaring niet delen, omdat ik als single op stap ben. En daarbij, voor mij bestaat er geen monotoon landschap. Ook bij het passeren van een uitgestrekte akker valt er genoeg te beleven. Zo spot ik enkele aren die hun kop boven het maaiveld uitsteken. Waarom juist zij, vraag ik me af. Dragen zij de volste korrels, leveren zij het beste graan? En wat moet je met een uur durend uitzicht op maïsvelden. Je kunt spelen met de patronen, in kaarsrechte of diagonale rijen. Luisteren naar de wind die de stengels in slaap wiegt. Of even stil houden voor een sanitaire stop.

De Jura

voor mij is de Jura een nieuw wandelgebied. In de zeven dagen dat ik daar heb mogen verblijven ben ik zeer gecharmeerd geraakt van deze streek. Het ademt de sfeer van Zuid-Limburg, maar dan als een wat meer uit de kluiten gewassen grote, sterke broer. Regelmatig loop ik op een hoogte van 1000 meter langs uitgestrekte met hier en daar een boerderij. Genietend van een grote diversiteit aan bloemen, waaronder scabiosa en orchideeën. Met op loopafstand gîtes die allemaal open zijn. Dus even geen zorg voor een overnachtingsplek. Het is een gebied waar ik overdag weinig mensen tegenkom. Wandelen is eenzame arbeid en daar schik ik me in. Ook in de Jura kan de mist de mensen parten spelen, evenals een fikse regenbui. Dan valt het lopen over de glibberige paden zwaar. Na zo'n verregende dag bereik ik een camping in Goumois. De gîte deel ik samen met een Franse familie en twee honden. 's Nachts is het bij een gang naar de wc lastig laveren langs de beide viervoeters die me aankijken met een blik alsof ze me ter plekke willen verslinden. Terwijl de regen voortduurt zoek ik de volgende morgen mijn route weer op. De komende dagen is de Doubs mijn gids. Het wordt een avontuurlijke

tocht met glijpartijen en naar modder happende schoenneuzen. Met een indrukwekkende passage door de vallei van de Dood. Geholpen door drie metalen trappen van elk vijftien meter weet ik te ontsnappen aan zijn grijpgrage klauwen.

Langzaam verliest de Doubs zijn wilde haren en verandert in een rustig stromende rivier, waar meerkoeten nestelen en een bruine kiekendief op thermiek hoogte wint. Plotseling zie ik een klein vogeltje op het water drijven. Zonder lang te hoeven nadenken grijp ik naar een stok om het beestje te helpen. Net als mijn borst gaat zwellen omdat ik als reddende engel op het punt sta een goede daad te verrichten, slaat het vogeltje snel met zijn vleugeltjes en bereikt geheel op eigen kracht de oever. Mij keurt het geen blik waardig en vliegt weg.

Ik heb mijn zinnen gezet op een gîte met de indrukwekkende naam "Maison Monsieur". Aan de Doubs gelegen, met in de onmiddellijke nabijheid een restaurant. Een mooie pleisterplaats. In de gîte raak ik in contact met een Zwitser die met zijn drie nog jonge kinderen een wandeltocht maakt. De jongste van de drie vindt mijn gitaartje buitengewoon interessant. Ik hoef hem nauwelijks te stimuleren, want zonder schroom begint hij te zingen. Schoolliedjes, waarbij ik hem begeleidt. En hij is niet de enige die van dit spontane optreden geniet.

's Avonds schrijf ik aan Hugo, mijn kleinzoon van tien, dat ik al 3 vosjes, 2 reeën, 5 wilde zwijnen, 126 vlinders, 7 zwanen, 87 vogels en 337 slakken gezien heb. En 1 blauwbilgorgel heb gehoord! Twee weken later krijg ik een sms'je: "Opa, wat is een blauwbilgorgel?".

Herman Verweij, Het pad van verdwalen. Verslag van een voetreis naar Rome

Herman Verweij, Een reis is nooit gelopen. Te voet naar Assisi

